

Het was weer zo'n dag!

Het begon met mezelf bij elkaar rapen om te gaan hardlopen. En zowaar ging het best redelijk. Lekker douchen, leuke kleertjes aan bij m'n nieuwe rode laarsjes, nog wat werken en wat later dan normaal op weg naar mijn KoM groep. We hadden vandaag een bijeenkomst bij het Vrijwilligerspunt van Clup in Purmerend. Zelden heb ik zo'n goed georganiseerde, professionele en ondernemende vrijwilligersorganisatie meegemaakt.

We krijgen een levendige presentatie. En terwijl Margreet vertelt dat er soms wel vacatures zijn buiten Purmerend, bijvoorbeeld bij de stichting Hulphond als mensen een week intern getraind worden samen met hun hond in Brabant, zie ik dat Camiel mij belt. Hoe toevallig? Mijn gehandicapte schat met hulphond;-)

Ik laat hem even en sms hem of er nood is? Tenslotte alleen dan mag hij (als enige) mij altijd bellen. Er is nood, hij moet naar het toilet! De nieuwe medicatie die hij heeft doet hem vaker het toilet bezoeken, en het komt dan op als....! Juist ja.

Ik zit in dubio, uiteindelijk besluit ik naar hem toe te gaan, hoe verschrikkelijk is dat niet als je moet maar niet kan. Bovendien, boven alles ben ik moeder en zijn verzorger, altijd, zo ook nu.

Ik laat de groep achter, we waren gelukkig bijna klaar, en ,ren' naar mijn auto. Krak...hak los... Als een soort assepoester probeer ik naar m'n auto te snellen. De hak zat er nog half aan dacht ik dus door'lopen'. Neeee, toch m'n hak kwijt, dus terug, hink stap hink stap, en m'n hak tussen alle herfstblaadjes gevonden. Tja, mijn mooie rode laarsjes helemaal zo mooi niet meer.

Fluks op weg naar Avenhorn naar Camiel en hem opgelucht.

En daarna dus maar naar huis, ik had gepland in Purmerend te werken maar moest nu wel naar huis om van schoenen te wisselen.

Het voordeel van even thuis zijn is dat ik weer eens ouderwets alleen met Ali kon lunchen, dat was lang geleden.

Toen weer op pad, op de een of andere manier krijg ik mijn auto niet goed van het pad af, dat is de tweede keer in 14 jaar dat het me niet lukt. Ik draaide en draaide maar nee, en ik had natuurlijk wel een beetje haast. Uiteindelijk ben ik zo bezig dat ik vergeet dat het hek vanzelf dicht kan gaan, en ja hoor, dat knalt tegen m'n auto aan..... Kennelijk heb ik engeltjes bij me, want alleen mijn spiegel is geraakt en die kon ik zo terugbuigen. Dat was een mazzeltje. Inmiddels had ik mijn raam natuurlijk opgedaan om die spiegel te regelen, alleen nu ging mijn raam niet meer dicht.... Wat ik ook probeerde hij bleef open. Wat nu? Leuk zo'n nieuwe (nou nieuw) auto, maar al die elektriciteit? Doe mij maar weer ouderwets een draairaam, nooit stuk! Aaahhhh, ik heb een afspraak...wat moet ik??

Ik ben gaan rijden, sjaal om kachel heet en gaan. Op de snelweg, raam wagenwijd open: m'n haren wapperden en het begint te regenen, zelfs in de bus.

Ondertussen heb ik gebeld iets later te zullen zijn want waar parkeer je een auto met open raam veilig? Gelukkig weet ik dat er een garage naast Baanstede zit en besloot ik die als eerste aan te doen.

Ja mevrouw, dat 'knoppie' is lam, hebben we niet op voorraad! Maar eh mag ik dan mijn auto zolang hier parkeren...? Wijffie, geef me je autosleutel eens effe. Eh, m'n sleutel? Zal ik dan ook uitstappen? Nee blijf maar zitten. Oké, ik denk snel: als ik blijf zitten en hij mijn sleutel heeft kan hij niet mijn auto meenemen, toch? Maar ik begrijp niet wat hij nou met mijn sleutel wil als ik in de auto zit?

Hij neemt de sleutel aan, steekt hem in mijn deur, met een lach op zijn gezicht, en draait de deur op slot.....het raam gaat keurig omhoog....

Gelukkig had ik een fijn gesprek en mocht ik bij vriend Andre aan de dis schuiven die alleen maar lacht bij zo'n typisch 'Judith never a dull moment' verhaal.